

Libuše Křapová

○ BERÁNKOVI TRULDOVI

A DALŠÍ POHÁDKY

Laskavé pohádky o zvířátkách

Libuše Křapová

O BERÁNKOVI
TRULDOVI
A DALŠÍ POHÁDKY

Laskavé pohádky o zvířátkách

1. O BERÁNKOVĚ TRULDOVĚ

To bylo slávy, když se ovečce Belince narodilo malé jehňátko. Takový malý kudrnatý kluk s krásnýma očima. Všechny ovečky se seběhly a prohlížely si ho.

„Ten je ale hezoučký,“ zasmála se nakonec teta Ola.
„Budeme mu říkat Kudrnka.“

Mamince Belince, tátovi Beranovi i všem ostatním se jméno líbilo. Jen maličký beránek se nadechl a poprvé hlasitě zabečel.

„Nééé, nééé!“

A to “nééé” bylo od té doby slyšet neustále. Napřed se tomu všichni smáli a když Kudrnka něco odmítal a bečel to své “nééé”, snažili se mu vyhovět. Byl přece tak hezký a milý! A Kudrnka bečel a bečel a vymáhal si všechno, co chtěl. Nejlepší místečko v pelíšku, nejchutnější a nejkřehčí travičku i to, aby si s ním ostatní jehňata hrála, ale jen ty hry, které chtěl hrát on. Nelíbilo se mu, když nebyl první ve skocích do výšky, když při hře na trkanou upadl nebo když mu jiná jehňata nechtěla dát pampelišky, které si utrhla sama pro sebe. Chtěl být všude první, ve všem nejlepší, a když to nešlo, vymáhal si to svým pronikavým “nééé”. Ostatní jehňata se na něj proto zlobila a nechtěla si s ním už hrát.

„Je to ještě takový malý trulda,“ vysvětlovala jim maminka Belinka. „On z toho vyroste.“

A tak mu nakonec všichni začali říkat Trulda a na jméno Kudrnka se úplně zapomnělo.

I dnes bylo na pastvě kvůli Truldovi pozdvižení. Sluníčko už zapadalo za kopec a nad obzorem se rozzářily červánky.

„Zítra bude větrno,“ obrátil se starý ovčácký pes Bak k černému kocourovi, sedícímu na plotě.

„Ba,“ přikývl kocour. „Cítím to v kostech!“

Pak mohutně zívł, mrskl ocáskem kamarádovi na rozloučenou a seskočil z plotu na druhou stranu. Musí na obhlídku stájí a chlévů, aby se tam nenastěhovaly myši.

Pes Bak se za ním chvilku díval a pak se rovněž otočil a rozběhl se nahoru do stráně. Má také práci, hlídá ovečky. Aby se nezatoulaly, kam nemají a aby jim třeba nechtěl někdo ublížit. A dnes už je také čas k návratu domů. Už zdálky slyšel, jak ovečky neklidně pobekávají. Honem, honem, co se tam děje? Hrozí ovečkám nějaké nebezpečí?

Ale kdepak. To jen Trulda začal trucovat. Chtěl jít sám až úplně nahoru na kopec. Podívat se, kam se schovává sluníčko, a maminka ho nechtěla pustit.

„Už je skoro večer, brzy pro nás přijde Bak, abychom se vrátili domů!“ vysvětlovala synkovi.

„Nééé, nééé,“ ječel beránek na celou louku.

„Nééé, nééé, já nechci domů, néé!“